

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΠΑΛΗΝ ΚΑΛΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ήταν ή εποχή που οι δημοσιογράφοι των Αθηνών άστεινόντουσαν μεταξύ τους, γλεντούσαν, ζούσαν πιο άφιερμνα και παίρνανε τη ζωή απ' την καλύτερη όψη.

Γι' αυτό κ' ή εφημερίδες εγράφοντο με όρεξη, ήσαν γεμάτες πνεύμα και έπαρκατενοντο ζητήματα με χαρά και πρωτοτυπία.

Την άρρόντιδα κ' εικάστη αυτή ζωή των δημοσιογράφων ζήλευσαν πολλοί και πολλοί ζητούσαν να μωούν στον βίο και την άλλεγορσίνη της δημοσιογραφίας.

Μεταξύ των άλλων ήσαν και πολλοί πρωτοετεί φοιτητά, των οποίων τα μόνα προσόντα ήσαν τούτα, μπιστοσύνη λεπτό και λιγερό, κόλλερό τέσσαρα δάχτυλα ψηλά, μουστάκια στριμμένο σαν βελόνα και... άγωνα των πάντων!

Τό πρώτο τους χειρόγραφο ήταν άμεσως άδικο και τό δεύτερο χρονογράφημα.

Μέσος όρος δέν έπαιζε. Σήμερα, άν δέν άπατόμια, προτιμούν όλοι τα... ποιήματα.

Στην άρχή γελούσαν οι πιο μεγάλοι δημοσιογράφοι μ' αυτούς. έπειτα τους έδασάνεσαν αναθεωρώντας τους παράλογους κ' έξοφρηνικές άποστοίκες. Έίδους τους άλόνους ό μακαρίτης ό Μανιάσης. Στο τέλος άρχισαν να τους διακωνοδόναν διαφροσητόστας ό πάντες.

Ή άρχή της διακωνοδήςσεσς αυτής έγινε στα γραφεία του «Σχρίτς», όταν

Και πολλοί πρωτοετείς φοιτητά...

σπίτι άκριθός που είνε έπιπόρος-έπιπόρος στη Στου Πάππου.

Έκει τους παρελάμβανε ό Ζαχαρίας ό Παπαγεωργίου, ό Μπόι, ό Κώστας Καλαμάρας, ό μακαρίτης ό Γρανίτσας, ό Μαργαρίτογιός, ό Θόδωρος Καλογερίδης—άν θυμωμια και καλά— για να κτούς μύησον στα δημοσιογραφικά μυστήρια.

Τους έκαναν δηλαδή διάφορα συμβολικά άστειά, τους έλεγαν ενά ποιόν ένα νερό χωρίς ν' άγγίζοντο τό ποτήρι με τα χελάη τους». Οί μωμωμιοι έπαύσαν τό κεφάλι τους για να βρούνε πως είνε δυνατίν αυτό, και στο τέλος έδήςλωναν άδυναμια.

Τότε οι έλληνοδικαι άτεφρίνοντο πως είνε εφήμιος και πως πρέπει ν' άπορροφθούν. Τους έδιναν, μιάστια, και δίαλωμα... ήλιθιότητα!...

—Μά πως θα πω τό νερό χωρίς ν' άγγίξω τό ποτήρι! είνε κάποιος νεοφροτιστός, διαμαρτυρόμενος.
—Ροφώντας το με τό... μακαρόνι, βλάζα!...

Τους άπρήθιναν διάφορα ερώτηματα, στα όποία έπρεπε ν' άπαντήσουν, ή παράδοξα ανήγναια...

'Υποψήφιος συνάδελφος, έν... στολή!...

Θημοδία ότι σ' έναν φοιτητή, από κάποια πόλη της Θράκης, ό όποιος, άν δέν άπατόμια, έγινε και βουλευτής κατόπιν, έδρεσαν τό έξής ερώτημα:

—«Πώς είνε τά δυό τρεχόμενα, τά δυό στεχωμένα, τά όποια μωάζον και δέν παρομοιάζον;»

—«Ή άπάντησής έπρεπε να είνε: —«Ο ήλιος και τό φεγγάρι».

Έκείνος όμως άπάντησε ότι είνε ενά... πόδια του, τά όποια τρέχουν και στεκουν και ότι μωάζον και δέν παρομοιάζον, γιατί τό ένα είνε δεξί και τό άλλο άριστερό!...

Οί έλληνοδικαι τόν άπερρίψαν, φροσικά, άποφρανέντες ότι κακός άπάντησε πως είνε τά πόδια του, γιατί τά πόδια του δέν έπρεπε να είνε δυό, αλλά... τέσσερα!...

Σ' έναν άλλον, πάλιν, υπέβαλαν τό ερώτημα:

—«Τι κάνει ό Θεόδωρος Δηληγιάννης όταν πεινάει και τού σερβίρουν ζεστή, άχνίζουσαν τη σούπα του;»

—Την τρώει! άπάντησε έκείνος.
—Ανόητε, τού είνε άσπύρα ό ένας τόν ζοιτόν, πως θα τίν γρά, όταν κείνη, που θα ζυματιστή!

—Άλλά τί τίν κάνει; ρώτησε ό δοκιμαζόμενος.
—Θά τίν πάρη με τό κοιτάλι πρώτα κ' έπειτα θα τίν φουσή!

Και σαν ήσαν στη βαθυλογία, σημείωσαν: «Αντίληψις... μη δέν». «Συμπεριφροφά: —Τροφειτή σοδάφωρις κοιτάλι. Μετά... χέριω!»

Έναν άλλον τόν ίσοφρέσαν επί δεκά ήμέρες να παρακολοηθί και να καταγράψει άκριθός τίν ώρα της άνατολής του ήλιου, για να μην γελή τόν κόσμο τό Άστεροσκοπείο, καταγραφόντας κάμποσα... λεπτά από τίν άνατολή!...

Θημοδία όμως ότι στις έξοφρηνικές μας ερωτήσεις κάποιος άπαντούσε είστομα και ζοιτόνενα.

Τού είναν υποβάλλει μιά ερώτησι: «Τι σχέσις έπάσχει μεταξύ του κ. Ζαίμη, πρωθυπουργού τότε, και τόν Μανιάδη;»

Και άπάντησε: —«Ότι οι ένν Μανιάδην, έχον τίν κοιτάδα στα κεφάλια τους, ό δε Ζαίμης κάτω από τή μύτη του», ύπονοώντας τα μαζουρά μουστάκια, που είχε τότε ό Ζαίμης.

Έπίσης τόν ρώτησαν: —«Τι θα γινόταν άν άντιστρέφοντο τής φύσεος οι όροι και γινόταν ή νύχτα μέρα και ή μέρα νύχτα;»

—«Ότι τό «Σχρίτς» από πρώην εφημερίς, θα γινότανε... άπογευματινή.Και ή «Πρωία» τού κ. Δηληγιάννη, θα μετενομαζέτο εις... «Τρεις ώρες νύχτας!»

Ό δόσας αυτές τας άπαντήσεις ήσαν ό θανμάσιος Ρουτλιάνδος, ό σιδηρούς, έπειτα, άχιροσύνταξής της «Άχροπόλεως», ό όποιος πέθανε προ τριών-τέσσαρων ετών στην Άμερική, εγγυζόμενος εκεί στον «Εθνικό Κήρικα».

Ο Ρουτλιάνδος (Κωνσταντίνος Βολονάκης ήταν τό πραγματικό του όνομα και κατήγετο από τίν Σάμον), ήταν μιά δυνατή δημοσιογραφική μορφή, ή όποια όμως πέρασε μετροφρόνως, άγνωστή, μέσα από τίν άθηναϊκή δημοσιογραφία...

Όταν οι παλαιοί δημοσιογράφοι άποφραζέσαν να δεχτούν κανένα νεοφροτιστό στο επάγγελμά τους, τόν έντιναν με τα παρατεταμένα τόν παρομωίων του «Σχρίτς», ή με παλιές εφημερίδες, κατά τις πρώινές ώρες τόν άνηρόμεναν «έλληνας», «ένν φωστήρα τόν Έλληγκών ρασιμάτιων», διαπορίσιν τής δημοσιογραφίας φάρον» και τόν περιέφερον έν ποιητή, καιώντας κερια και παλιές εφημερίδες, τις όποιες έστριβιαν άνν δάδες, γυφίζοντας στους γύρω τών γραφείων δρόμους, σβύνοντας ότου περνοσαν τά φανάρια του Δήμου.

Μιά νύχτα τούς φώναξε κάποιος σκοπός χοροφύλακας: —Βρέ! Τι κάνετε αυτού; Γιατί σβόνετε τά φώτα;

—Τι τά θέλετε, κύριε χοροφύλακα! Δέν βλέπετε έδώ; Και έδειξαν τόν έν ποιητή φερόμενον νέον συνάδελφο.

—Νέος ήλιος—φωστήρη άνέτειλε! Δέν μ'άς χροιάζονται πειά άλλα φώτα!... Εκραγύζαν.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

—Νέος ήλιος, φωστήρη άνέτειλε.

—Με τό μακαρόνι.

Τόν έντιναν με τα παρατεταμένα τόν παραθύρων...

—Νέος ήλιος, φωστήρη άνέτειλε.